

Chương 16

“**T**ại sao tôi lại ở đây?”

Smitty không thèm nhìn lấy Mitch một cái. “Bởi vì tôi khá chắc chắn đây là một quán bar đồng tính Jessie dụ tôi đến. Và cậu sẽ được mấy chàng đồng tính yêu thích hơn là tôi. Cậu sẽ làm họ xao lãng khỏi cơ thể tuyệt vời của tôi.”

“VẬY... tôi làm áo chống đạn cho anh?”

“Tôi không biết cậu dùng cụm từ đó đúng ngữ nghĩa hay không, nhưng tôi cũng cóc quan tâm.”

Smitty nắm áo khoác của Mitch và lôi cậu vào quán bar mang tên Caleb’s Corner. Một tên bảo vệ đứng trước cửa, nhưng anh ta chẳng thèm để ý đến bọn họ. Và cũng không cần xếp hàng chờ đợi được vào bên trong. Quả là một câu lạc bộ gay hạng xoàng. Nhưng, Jessie đang ở đây. Cũng có nghĩa gã ta cũng có mặt tại nơi này.

Nhưng một khi họ đã vào bên trong, Smitty chỉ muốn xoay người và bỏ chạy. Chạy để bảo toàn sinh mạng quý giá này. Chúa ở nơi cao kia ơi, Jessica Ann Ward quả là người phụ nữ hiểm ác nhất trên Trái Đất! Và cô nên bị hỏa thiêu vì điều này. Hỏa thiêu!

“Chờ đã. Tôi nhớ anh bảo đây là quán bar đồng tính mà?” Giọng nói Mitch cũng lộ ra sự hoảng loạn cực độ giống như Smitty lúc này vậy.

“Tôi vốn nghĩ là vậy.”

“Nhìn đi, rành rành không phải, và tôi biến khỏi nơi này đây!”

Mitch co chân lên hông bỏ chạy, nhưng Smitty đã túm lấy cổ áo khoác và giật con mèo to xác lại. “Cậu không bỏ tôi lại đây được Shaw.”

“Thế quái nào là không được hả. Có thể anh có tình quân nhân với nhà Llewellyn, nhưng tôi cũng xuất thân từ gia đình Philly đấy. Có những chuyện chúng tôi sẽ không làm cho bất kỳ ai đâu.”

Cả hai đang sắp sửa giơ vuốt và choảng nhau ngay giữa tâm của quán bar thì Jessie đột nhiên nhảy - phải, chính xác là nhảy - vào giữa bọn họ.

“Smitty!” Cô choàng tay qua cổ anh và ôm anh. Và anh biết ngay mình sẽ không đi đâu cả. Cô thơm quá đi mất.

Khi cô giật người ra, cô nhìn sang Mitch. “Ồ... là anh.”

“Tôi rất vui được gặp cô, người đẹp.”

Jessie bước lùi lại và chỉ tay xung quanh. “Các anh cũng thấy rồi đấy, bọn tôi đã bao hết nơi này, nhưng vẫn còn một vài bạn Gấu và Chó rừng đang ở đây, nên hai anh đừng cảm thấy quá lạc lõng giữa loài Chó chúng tôi nhé.” Cô chỉ vào một cái bàn trống. “Sao hai anh không chọn một cái bàn trống và ngồi xuống nghỉ ngơi nhỉ.”

“Được thôi. Để bọn tôi ghé qua quầy bar trước đã.”

“Ồ.” Cô nhăn nhó. Anh bực mình chết đi được bởi vì hành động này của cô dễ thương quá đỗi. “Tôi quên nói với hai anh. Caleb bị tước giấy phép bán rượu một tuần trước rồi. Vì thế, tạm thời, chỉ có nước ngọt, Virgin Margarita¹, và Shirley Temple² thôi. Nhưng Shirley Temple ở đây là số một.”

Smitty đấu tranh tư tưởng dữ dội để ngăn hai hàm răng không nghiêng kèn kẹt vào nhau. “Ở đây không có rượu?”

“Không.” Và cô cười ranh mãnh, một người phụ nữ độc ác lộ rõ nguyên hình. “Tôi xin lỗi, Smitty.”

Không, không hề. Cô ta chẳng hề cảm thấy có lỗi một chút nào cả!

“Đừng lo lắng về chuyện này, em yêu,” anh nói dối. “Bọn tôi sẽ sống sót thôi.”

“Bọn anh?”

Smitty đẩy Mitch vào một cái bàn trống. “Bọn tôi sẽ ổn thôi,” anh khẳng khái, không muốn để lộ ra điểm yếu cho dù có bị mang ra làm trò đùa đi chăng nữa.

“Được rồi.” Jessie ngẩng đầu lên. “Ồ, tôi phải đi đây. Ta trò chuyện sau nhé.”

Smitty nhìn Jessie Ann chạy băng qua sàn nhảy và lên sân khấu. Đám đông reo hò tên cô, hiển nhiên đây không phải là một sự kiện tầm thường nào đó. Bầy Kuznetsov là khách quen rồi.

Nhạc phim “Coal Miner’s Daughter³” vang lên và Jess bước đến phía trước micro.

“Ôi, Chúa ơi.”

“Một quán karaoke.” Mitch liếc anh. “Anh lôi chúng ta đến một quán karaoke?”

“Cô ấy không hề nói đây là một quán karaoke.”

“Nghe bọn anh tru tréo là đủ khổ rồi. Nhưng cái này... đòi hỏi định lực lớn lao quá. Chó. Hát.” Mitch quay sang quầy bar và dùng cặp mắt hình dao găm chọc thủng vài lỗ trên người Smitty. “Đã thế lại còn không có rượu. Anh biết không, theo luật của người biến hình, tôi có thể hợp pháp giết anh đấy.”

Smitty thật lòng ước con mèo hay than vãn này ra tay ngay lập tức.

Jessie mở miệng ra và bắt đầu hát, Smitty nép mình lại, chờ đợi những nốt nhạc thảm họa, bi kịch đó tra tấn lỗ tai anh... nhưng kết quả, anh lại chớp mắt đầy kinh ngạc. Cả Mitch cũng sốc ra mặt. Jessie Ann hát khá hay - và giọng cô giống hệt Loretta Lynn, Đệ Nhất Phu Nhân của dòng nhạc Đồng Quê.

“Tôi không biết cô ấy thích nhạc đồng quê đấy,” Smitty trầm trồ kinh ngạc.

“Ừ, cô ấy có đủ tố chất tiên quyết của con dâu nhà họ Smith. Cô ấy sẽ dễ dàng hòa nhập vào những bữa tiệc tùng của các anh thôi.”

Smitty nhìn sang phía bên kia bàn. “Xin cậu đấy. Chỉ cần cho tôi một lí do để giết cậu thôi. Chỉ một là đủ.”

Jess ngân nga nốt cuối cùng của “Coal Miner’s Daughter” và đám đông bắt đầu kích động nhảy lên, reo hò tên cô. Được rồi, cô không vào được Grand Ole Opry⁴ trong cuộc đời này - giấc mơ thầm kín chỉ những người bạn thân nhất của cô mới biết được - nhưng cần gì sân khấu ấy chứ khi có hàng tá Chó đang sủa ầm ĩ vùi cô hát nữa và nữa?

Cô cúi chào những thính giả đáng yêu này và sân khấu Danny lập tức phóng lên thay thế với phần trình diễn khúc “Hang on Loosely” của ban nhạc .38 Specials. Và May luôn bị giọng ca của chồng mình làm cho bất tỉnh nhân sự.

Nhưng điều khiến Jess ngạc nhiên là, Smitty và Mitch vẫn chưa đầu hàng. Cô cứ nghĩ Smitty sẽ vừa la hét vừa bỏ chạy khi anh nhận ra đây chỉ là một quán karaoke “bình thường”. Có thể sói cũng thích tru tréo đấy, nhưng chẳng chuyện gì làm chúng ghét hơn nghe giọng hát của chó. Và chó rất thích ca hát. Nơi đây lại không có tequila, hoàn toàn vi phạm chuẩn mực một bữa tiệc vui vẻ của loài sói rồi. Chính xác hơn thì như ác mộng của chúng luôn ấy chứ.

Chẳng biết anh dùng cách này để giữ chân Mitch Shaw lại đây nữa. Loài mèo vô cùng ghét nghe loài chó hát hò. Chúng sẽ xù hết cả lông lên.

Jess ngồi xuống cạnh Smitty và cười.

“Đáng lẽ ra em nên cảnh báo tôi, Jessie Ann.”

“Tôi có thể - nhưng thế thì còn gì là vui nữa?”

Cô nhăn răng và phát ra một tràng cười khinh bỉ. Jess cảm thấy khá thỏa mãn và quay sang Mitch. “Loại bia không cồn này thế nào, Mitch?”

Thật đấy, không sỉ nhục người khác thì cuộc đời của bạn sẽ không trọn vẹn nữa.

“Buổi tiệc này đến khi nào mới tàn vậy?” Smitty hỏi, có lẽ anh đang cố gắng đánh lạc hướng cô khỏi Mitch.

“Hai giờ. Thường là vậy.”

“Hai giờ sáng?”

Jess không thể nín cười nổi nữa rồi. Anh có vẻ... chán chường quá. “Hay anh thích tôi nói hai giờ trưa hơn? Còn nữa, anh cũng đâu cần ở lại đây. Anh có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Đi thôi.” Mitch đứng lên nhưng Smitty đã vớ tay và đẩy anh ta trở lại chỗ ngồi.

“Lí do gì khiến em hẹp hòi với tôi như vậy, Jessie Ann?”

“Ngoại trừ tôi lấy anh làm trò vui? Hết rồi.”

“Em biết không, Jessie Ann,” anh gầm gừ, “Em càng hẹp hòi như thường khiến tôi thèm khát em hơn thôi.”

Không phải câu trả lời mà cô đang mong đợi.

Mitch lắc đầu. “Lũ sói kỳ dị lắm, bạn hiền à.”

Smitty mặc kệ Mitch, nắm lấy tay cô, và chỉ với một động tác đơn giản như vậy, anh đã có thể khiến cô ao ước cả hai đang ở một mình trong lúc này. Ngón tay cái của anh vẽ những vòng tròn lười biếng quanh khớp tay của cô, anh nói, “Nào. Nói cũng đã nói xong rồi. Giờ thì hãy về nhà với tôi.”

Jess nuốt nước bọt. Chưa từng có một người đàn ông nào mong mỏi được ở cùng cô đến như vậy. Và cô thích điều này.

“Ồ...” cô bắt đầu tỏ ra ngượng ngùng, nhưng May đã nhảy vào cái bàn phía sau cô.

“Này, Jess.” May quỳ gối, dựa và rướn người vào lưng ghế. “Kenshin đang ở đây.”

Kenshin Inu bước vào câu lạc bộ, Bầy của anh theo sát ngay sau lưng. Ken là một chàng Chó hoang châu Á, và gia đình của anh liên tục cùng anh di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Bầy Inu là những dân du mục chân chính, họ đã đặt chân qua rất nhiều vùng đất trên hành tinh này. Trụ sở của họ vẫn nằm ở Tokyo, Nhật Bản - phải, tất cả - nhưng thế giới mới chính là nhà của họ. Ken và Jess đã thân thiết với nhau kể từ khi anh cứu cô khỏi cảnh ngục tù và một mùa hè ở Chicago rất nhiều, rất nhiều năm trước. Và Ken đã cho cô vốn để thành lập công ty. Bong bóng chấm com⁵ đã vỡ tan một thời gian khá dài trước đó, nên việc cho Bầy của họ mượn tiền có tính rủi ro cực kì cao. Đến ngày hôm nay thì anh vẫn nhận được lợi nhuận từ đồng tiền vốn này. Tình cảm của Jess và Kenshin cũng tốt gần như của cô với Phil vậy.

Khi anh vừa nhìn thấy cô, mặt anh sáng lên và Jess giật tay cô ra khỏi Smitty, lướt ra khỏi bàn ăn, chạy đến bên cạnh bạn mình.

“Kenshin!” cô vòng tay qua cổ anh và Ken nhấc bổng cô lên, xoay cô một vòng. Họ đã không gặp nhau được một năm hơn rồi và cô nhớ người bạn này nhiều lắm. Đã bao lâu rồi họ không cùng thức trắng cả đêm để xem và giễu cợt những bộ phim sát nhân biến thái nhằm nhĩ của thập niên bảy mươi rồi nhỉ? Ôi, cô nhớ những lời giễu cợt ngày ấy quá.

“Cô Chó hoang yêu dấu của tôi thế nào rồi?” anh ta vui vẻ hỏi.

“Tuyệt vời.” Cô hôn lên má anh và anh hạ cô xuống nhưng vẫn giữ tay trên eo cô. “Bố mẹ anh sao rồi?” Jess thích bố mẹ Ken lắm. Họ rất ngọt ngào và ngổ không thể tin được.

“Mệt lắm.” Ken hơi ngả người ra sau và nhìn xuống mặt cô. “Trông em rất... hạnh phúc.” Đôi mắt anh tròn tròn. “Em vừa quan hệ à?”

“Kenshin!” Cô nắm lấy tay anh và dẫn anh đến cái bàn ở phía sau câu lạc bộ. “Em thề anh đang làm em ngượng chín cả mặt.”



Smitty nhìn gã Akita⁶ gầy gò kia bỏ đi với người phụ nữ của anh.

“Ừm... ê này?”

Anh nhìn sang Mitch. “Sao hả?”

“Anh cần phải bình tĩnh lại.”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Vuốt của anh lộ ra rồi. Cả răng nanh cũng thế.”

Thu lại những công cụ của tử thần vào, anh hỏi cộc lốc, “Hừ, cái thằng khốn ấy là ai?” Ngoại trừ là một kẻ phải chết dưới tay anh.

Mitch thì người về phía trước, đặt chai bia không còn sang một bên. “Chà. Anh thật sự rất muốn đưa cô nàng này lên giường đây.”

“Cái gì?”

“Thật đây. Cũng giải thích được vì sao anh lại chịu đựng nổi” - Mitch ném ánh mắt khinh bỉ lên sân khấu - “phiên bản Chó hoang của bài ‘Strobe Light.’ Tôi đã từng rất hâm mộ nhóm B-52s. Giờ thì tôi bị ám ảnh với nhạc của họ rồi.”

Mitch đổi chủ đề khác. “Dù sao thì, tôi chỉ mong anh hãy mang cô ta vào nhà vệ sinh và làm cô ta cho xong đi để còn về nhà nữa.”

Smitty không thèm trả lời anh ta, nhất là khi anh đang bận nhìn Jessie tựa vào người con Chó ấy, quá gần rồi. Cô gần như đã chui vào lòng của gã!

“Trừ khi anh đã... Đồng chí à, anh đã ngủ với cô ta rồi hả?”

Smitty gầm gừ và xoay mạnh đầu trở lại. “Cậu có câm miệng lại không?”

“Vậy là có rồi.” Mitch thả người lại vào ghế, hớp một ngụm bia giả, nhăn nhó, và thả cái chai xuống trở lại bàn. “Bạn hiền à, anh sang thẳng bên ấy và tóm lấy cô ta đi. Ý tôi là, gã ta chỉ là tên Chó hoang ốm yếu gầy gò thôi. Gã ta thì làm được gì chứ? Giải quyết xong chúng ta có thể đi uống bia thực thụ được rồi.”

“Tôi sẽ không làm như thế.” Jessie cũng không phải là của anh, làm sao mà tranh giành được. Nhưng liệu anh có muốn cô trở thành người của anh không? Anh có muốn Jessie thuộc về anh không? Anh bắt đầu lo lắng cái cách anh phải đấu tranh để ngăn bản thân giết một tên Chó hoang gầy guộc, nhỏ bé đó chính là vấn đề anh phải đối mặt.

Tuyệt. Quá tuyệt.

“Tại sao lại không?” Mitch hỏi, không hay biết gì đến những đấu tranh nội tâm và sợ hãi của Smitty. “Anh là đàn ông của Bầy Smith cơ mà. Không phải thứ này đã nằm trong DNA của anh rồi sao?”

“Chỉ bởi vì tôi mang họ Smith không có nghĩa là tôi cũng phải vô văn hóa như vậy.”

“Ồ. Thế thì tốt. Và tôi mong rằng lối sống có văn hóa ấy sẽ giữ ấm cho anh suốt đêm trong khi người phụ nữ của anh đang cùng một con Chó hoang châu Á lăn lộn trên giường với hai mươi kiểu khác nhau từ giờ đến Chủ nhật.”

Smitty toan kẹp tay quanh cổ con mèo to xác này khi Jessie xuất hiện phía sau anh. Cô nắm lấy tay anh và nhìn vào anh.

“Smitty, tôi muốn giới thiệu Kenshin Inu đây với anh. Kenny, đây là Bobby Ray Smith. Nhưng mọi người đều gọi anh ấy là Smitty.”

“Bạn của tôi đều gọi như thế.”

Smitty hơi nhăn mặt lại khi bị bộ móng vuốt nhỏ đâm vào lòng bàn tay. “Smitty,” cô phun ra từ kẽ răng trong khi vẫn mang nụ cười giả dối ấy trên mặt, “Kenshin muốn bàn việc làm ăn với anh.”

Kenshin nhìn sang Mitch. “Và anh là Mace Llewellyn sao?”

“Thật ra thì...”

“Anh ta không phải.” Jessie thả tay Smitty ra và nắm lấy Mitch. “Sao chúng ta không dành chút không gian riêng cho họ bàn bạc nhỉ? Và lại, Mitch còn phải hát vài bài nữa đấy nhé.”

“Tôi... Sao cơ? Khoan đã. Tôi không hát đâu!”

Bằng một cách nào đó, Jessie đã lôi được gã đàn ông nặng gập đôi cô ra khỏi bàn và Kenshin chọn lấy một vị trí đối diện Smitty.

Hai người đàn ông cẩn thận quan sát đối phương.

“Jess nói rất nhiều điều tốt về anh.”

Tiếng Anh của Kenshin có mang theo chất giọng Anh Quốc nhẹ. Có lẽ Jess sẽ cảm thấy gã ta thế này rất quyến rũ. Thằng khốn nói giọng Anh Quốc.

Smitty cảm thấy kinh tởm với chính mình, anh cầu nhàu và chờ đợi gã ta tiếp tục.

“Tôi đã nghe nói về công ty bảo an của anh. Một doanh nghiệp tương tự được vận hành bởi đồng loại của chúng ta, quả là một ý tưởng hấp dẫn vô cùng. Chúng tôi không có những công ty thế này ở Tokyo.”

“Ồ... và?”

Kenshin cười, và tí người vào bàn giống như Mitch ban nãy. “Nghe này, anh bạn đồng quê à, dẹp chuyện này sang một bên đi. Đầu tiên, tôi ở đây để bàn

chuyện làm ăn với anh. Còn nữa, nếu anh vẫn còn lo lắng về tôi và Jess... thì đừng phí thời gian nữa. Tôi đã lỡ mất cơ hội với cô ấy rất lâu về trước rồi, và giờ tôi chắc chắn tôi vĩnh viễn sẽ nằm trong danh sách ‘bạn thân - giống một người anh trai’ của cô ấy. Nhưng tôi đang ngồi ở đây, theo lời giới thiệu của Jessica, sẵn sàng để thảo luận một hợp đồng đầy triển vọng có thể đem lại cho anh và người bạn mèo của anh một số tiền khổng lồ. Vậy nên chúng ta có thể bàn bạc công việc hoặc chúng ta có thể ngồi đây và để anh chơi trò mèo vờn chuột với một người phụ nữ mà, đến thời khắc này, đã sắp hết kiên nhẫn với anh rồi. Thế nào đây?”

Smitty tựa lưng vào ghế, nhanh vuốt đều bị thu vào. Anh thở dài ra và gật đầu. “Được rồi. Anh muốn biết gì về công ty của tôi?”

Jess dùng tay che miệng lại. “Ôi, Chúa ơi.”

May tựa đầu vào vai Jess và cup mắt xuống, nhưng cả cơ thể cô vẫn còn run rẩy. Sabina chỉ đơn giản ngơ ngác... nhìn.

Họ ném Mitch lên sân khấu chỉ để tra tấn anh ta mà thôi. Chó hoang muốn làm bẽ mặt lũ mèo, thế thôi. Ba ca khúc ballad đầy cảm xúc sau đó và Jess biết cô đã tạo ra một con quái vật.

“Tớ không nghĩ tớ có thể mang theo những cảm xúc trước đây để nghe nhạc Bon Jovi nữa rồi.”

“‘Dead or Alive’ giờ có một ý nghĩa hoàn toàn khác với tớ,” May vừa nói vừa cười nắc nẻ không ngừng.

“Và cũng đừng quên ca khúc ‘Here I Go Again’ của Whitesnake.”

Sabina khịt mũi. “Bài ấy làm lở tai tớ chảy máu luôn rồi này.”

May quệt mắt và ngồi thẳng dậy. “Lần sau đến đây nhất định phải mang theo anh ta. Nhất định.”

“Tớ đề nghị để anh ta nhập bọn với những thành viên còn lại của Bầy trong buổi karaoke tuần sau. Kerri và mấy cô nàng kia sẽ yêu bọn mình mãi mãi luôn ấy.” Bởi vì lũ chó con luôn cần có người trông chừng, nên Bầy của họ rất ít khi tham dự những sự kiện tối cùng nhau. Tuần này là Hội Năm Người và hai mươi Chó hoang khác. Tuần sau, những thành viên còn lại của Bầy sẽ đi chơi, Jess và những người khác sẽ ở nhà với lũ nhóc. Không phải là sự phân công tốt nhất, nhưng lại là phương pháp an toàn nhất, chỉ cần thế là đủ.

“Và,” Jess bổ sung, “cũng đâu có ảnh hưởng gì, anh ta bánh trai thế mà.”

“Không,” May và Sabina thở dài cùng lúc, “không ảnh hưởng gì cả.”

Có lẽ do cú đá của Phil, Mitch cuối cùng cũng chịu từ bỏ ánh hào quang sân khấu. Khi đi ngang qua chỗ của bọn họ, anh nở một nụ cười đến mang tai, còn tặng kèm thêm một cái nháy mắt, và nói “Chào các người đẹp” với giọng điệu tự mãn ngang ngửa với Napoleon Bonaparte⁷.

Phía dưới mặt bàn, ba cô gái nắm lấy đuôi nhau và cầu móng tay vào để khỏi phụng cười trước mặt anh chàng.

“Mitch”, cả ba đồng thanh.

“Ôi, Chúa ơi,” May húng hắng cổ họng sau khi Mitch đã đi khuất. “Quả là đêm karaoke tuyệt vời nhất từ trước đến nay.”

Nửa giờ sau, khi Kenshin Inu rời khỏi bàn, Smitty nhận ra anh đã vô tình thương thảo được một hợp đồng làm ăn... có lẽ là vậy. Nói thật lòng, anh vẫn không biết mình có nên tin gã ta hay không, và anh cũng không chắc chuyện hợp tác này sẽ phát triển được đến đâu. Nhưng anh cũng chẳng lo lắng gì cả. Anh đang bận suy nghĩ về những vấn đề quan trọng hơn nhiều.

Tựa như cô Chó hoang nhỏ bé nóng bỏng đang đi ngược về phía anh vậy. Nhưng trước khi cô đến gần, Kenshin đã nắm lấy tay cô và lôi cô lên sân khấu. Và khi gã hát “Love Me Tender”, tay ôm chặt lấy cô, cả đám phụ nữ còn lại la hét ầm ĩ trước trò mạo nhận Elvis của gã thì, Smitty bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện giết chết gã ta. Giết chết gã ta rất nhiều lần.

Tay cầm bật lửa và đong đưa theo nhạc, cả Bầy chó đang thưởng thức phiên bản “No Woman, No Cry” của Phim. Không hẳn giống hệt Bob Marley, nhưng vẫn chấp nhận được.

Jess cười và cố gắng không để bật lửa làm bỏng tay, cô hơi nhìn ra sau lưng để xem Smitty đã chịu bỏ cuộc hay chưa - nhất là sau khi nghe một thành viên trong Bầy trình diễn phiên bản cực kì nham nhở và sút sạo của ca khúc “Every Rose Has Its Thorn” của Poison - nhưng trái với suy nghĩ của cô, anh vẫn còn ngồi ở cùng một vị trí ấy. Tuy nhiên, anh không ngồi một mình.

Jess nheo nheo mắt và khóa đường nhìn lên bốn người phụ nữ trong Bầy của Kenshin đang vui vẻ ngồi ở bàn của Smitty cùng với anh ta và Mitch.

Cảm giác kinh tởm trào lên, cô xoay người và cố ép mình không để ý đến anh ta nữa. Có cố gắng, nhưng thiếu chút may mắn và thành công.

“Sao thế?” May kê sát vào tai cô để hỏi, âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe.

“Không gì cả.”

“Nói dối. Kể tớ nghe mau.”

Jess hát nhẹ đầu và May nhìn ra phía sau lưng. Khi cặp mắt của cô nheo lại hết như Jess ban nãy, cô biết May cũng đã nhìn thấy mọi chuyện rồi.

“Gái làm tiền.”

“Không. Không. Họ là bạn.”

“Bạn đang điếm.”

Sabina nhòai người sang. “Ai cơ?”

May ngả người về phía Jess và thì thầm, “Nhìn bên bàn của Smitty kia.”

Sabina thận trọng một cách bất ngờ, mắt từ từ đưa sang và sau đó, nheo lại. Giọng cô không thể che giấu nỗi sự khinh bỉ. “Lũ gái làm tiền.”

Giờ thì Jess chỉ có thể cười to. Chuyện này còn có thể buồn cười hơn nữa không?

Cô biết câu trả lời là có khi Phil nghiêng người sang phía vợ anh và hỏi, “Ai làm gái thế?”

Ồn Chúa, họ đều nói tiếng Anh. Tiếng Nhật của Smitty đã cùn cả rồi. Và những từ ngữ anh còn nhớ rõ ràng chỉ tổ khiến anh ăn tát vào mặt. Hơn nữa, họ không có vẻ hứng thú với anh cho lắm. Sự chú ý của họ đều tập trung hết trên người Mitch. Và Mitch hân hoan tận hưởng mỗi giây mỗi phút hết như một con mèo tham lam, không bao giờ biết thỏa mãn vậy.

Chán nản, Smitty tự hỏi không biết khi nào buổi karaoke này mới kết thúc, anh nhìn chai bia trống rỗng của mình. Bia không còn. Chúa ơi, trả giá bấy nhiêu đây có đáng không?

“Này.”

Jessie đứng ngay sát góc bàn của họ và anh thật sự không thể hiểu nổi biểu cảm trên mặt cô.

“Chào.”

“Thế” - cô hát đầu về phía sân khấu - “anh sẽ hát gì cho tôi nghe đây?”

“Hát?” Hoảng loạn, lạnh lẽo và tuyệt vọng, tất cả càn quét con tim của anh. “Tôi sẽ không hát đâu.”

“Tại sao lại không?”

“Tôi không hát, Jessica Ann.” Nhất là sau buổi ngâm thơ tại trường năm anh chín tuổi. Không, không bao giờ, không, bao, giờ.

“Ồ.” Jessie nhún vai. “Được rồi, thôi vậy.”

Cô bước đến bàn của Bầy và chộp lấy áo khoác. Cô muốn đi. Chỉ vì anh không chịu hát thôi sao?

“Jessie, chờ đã...” Anh cố len lỏi qua người phụ nữ đáng yêu ngồi cạnh bên và cuối cùng phải nhắc bóng cô ta lên và đưa sang phía Mitch, anh chàng trông hí hửng ra mặt khi được đón người đẹp vào lòng.

“Em đang đi đâu đấy?” anh hỏi trong khi cô đang kéo khóa ba lô lên. Thật không thể hiểu nổi, đã đến quán karaoke thì còn mang theo máy tính xách tay để làm gì nhỉ.

“Trở về văn phòng. Tôi còn rất nhiều chuyện phải giải quyết.”

Anh chờ đợi tràng cười của mọi người, nhưng chẳng có tiếng động nào được phát ra cả. “Em nói thật đấy à?”

“Cô ấy nghiêm túc đấy,” Sabina thở dài. “Tội nghiệp thật, đúng không?”

“Cho tớ xin đi. Còn cả đồng việc đang xếp hàng chờ tớ kia kìa.”

“Vậy khi nào em mới đi ngủ?”

“Tôi có thể dùng tạm bộ sô-pha trong văn phòng. Và tầng của kỹ sư lập trình có một phòng nghỉ riêng biệt. Tôi sẽ trung dụng tạm vậy.”

“Tôi cứ nghĩ...”

“Anh nghĩ cái gì?”

Smitty nhìn cả Bầy và anh mau chóng nhận ra rằng họ không hề có ý định cho anh và Jessie chút không gian riêng tư nào.

“Tôi cứ nghĩ tối nay em sẽ về nhà cùng với tôi.”

Sabina vỗ vỗ cánh tay của mình. “Làm tình vẫn tốt hơn làm việc. Hãy cùng gã sói về nhà và vắt kiệt anh như một tên trai bao dơ bẩn, hèn hạ đi nào.”

Smitty nhăn nhó mặt mày. Anh cũng không biết người phụ nữ này đang muốn giúp hay muốn hại anh nữa.

“Không phải tối nay. Anh ta không đủ thành ý.”

“Thành ý?”

Cô nhìn anh. “Ừ.”

“Nếu như em chịu cùng tôi về nhà, tôi sẽ chứng minh thành ý cho em xem,” anh hứa hẹn.

“Làm tình là làm tình, Smitty à. Tôi có thể làm điều đó cùng bất kì người đàn ông độc thân nào ở đây.”

“Chuẩn không cần chỉnh!” một kẻ trong đám đông reo hò lên, thì ra họ vẫn luôn là tâm điểm chú ý từ nãy đến giờ.

“Thế điều gì mới chứng tỏ thành ý của tôi dành cho em?”

Cô cười ranh mãnh. “Hát cho tôi nghe.”

“Tôi không hát cho một ai nghe hết.”

“Thế ra tôi là một ai vô danh nào đấy sao?” Cô khịt mũi và nhấc ba lô lên. Tiếc là cô phải nhờ Danny nâng lên hộ. Nhưng một khi cô đã khoác thứ đó trên vai, thì có nghĩa cô sẽ rời đi.

“Em nghiêm túc thật sao?”

“Vô cùng nghiêm túc,” cô lẩm bẩm trong khi cố gắng giữ thăng bằng cho bản thân. Vì sao cô lại không chọn một cái túi to hơn hoặc bỏ bớt một vài thứ ra nhỉ, anh thật không thể hiểu nổi.

“Được rồi.”

Smitty lướt ngang qua cô và bước lên sân khấu.

Đôi mắt Jess căng tròn ra và cô nhìn Bầy của mình. “Không. Đời. Nào.” Cô xoay người, nhưng động tác quá nhanh khiến ba lô tuột khỏi người và nếu như Danny không kịp thời đỡ cô, cô đã té chổng mông rồi.

Danny dìu cô đứng vững trở lại, Jess nhìn Smitty lướt như bay qua danh sách những ca khúc có trong hệ thống, lựa chọn, và nhập mã số bài hát vào máy.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Smitty sẽ chịu bước lên sân khấu đó. Một triệu năm sau cũng không thể nào. Cả mẹ anh ta cũng không dễ được đưa con trai này. Kể cả khi anh đang say không biết trời trăng mây đất và sẵn sàng làm tất cả những yêu cầu khác. Chỉ dựa vào phản ứng của anh khi nghe cô nhắc đến chuyện này, Jess đã nghĩ anh mèo vằn hoàn mèo.

Thế nhưng anh lại đứng đó, kéo chiếc mũ bóng chày thấp xuống một tẹo, ngón tay cái đút vào túi trước của quần jean, và tập trung vào màn hình đang chạy lời ca khúc. Cô nhận ra ngay lập tức. Cô luôn luôn yêu thích nhạc của Randy Travis. Không có ca sĩ đồng quê nào có thể cho ra đời những nhạc phẩm bình dị mà nồng nàn đến vậy. Nhưng giọng hát của ông mới là thứ đánh cắp con tim cô. Thế mà, lần đầu tiên trong đời, cô đã tìm ra một chất giọng có thể sánh đôi với bậc thầy âm nhạc ấy. Trầm ấm, nhịp nhàng và thắm đẫm, giọng hát của Smitty chảy ngang qua lòng cô khi anh bắt đầu hát “Depper Than the Holler.”

“Chúa lòng lành ơi,” May thì thầm cạnh cô.

“Lạy Chúa,” Sabina kinh ngạc thấy rõ.

Jess không lên tiếng. Cô không còn gì để nói cả. Không dí dỏm, không học hần. Cô chỉ có thể ngơ ngác nhìn - và chờ đợi.

Ca khúc này không dài lắm, và trước khi cô nhận ra, Smitty đã hát xong. Đám đông nhảy căng lên - kể cả bọn Gấu nổi danh gất gồng với loạt hành động này - giờ chúng cũng có phần vỗ tay và cổ vũ.

Smitty, ánh mắt đăm đăm nhìn lấy mặt sàn, bước xuống sân khấu và len lỏi qua đám đông, phớt lờ những cú vỗ động viên trên lưng và những lời có cánh dành cho giọng hát của mình.

Anh bước ngay đến chỗ Jess, nắm lấy tay cô, và tiếp tục di chuyển. Anh chẳng thèm ngừng lại để chào tạm biệt, xem anh bạn mèo của anh như thế nào, hoặc bất cứ chuyện gì khác.

Smitty rời khỏi câu lạc bộ và kéo Jess xuống phố cho đến khi đụng phải một con ngõ. Anh lôi cô vào trong, đẩy cô vào tường, và hôn cô. Một nụ hôn đầy khao khát và cháy bỏng, cô nhiệt tình đáp trả, đôi tay di chuyển từ lưng lên vai, cho đến khi cô có thể luồn tay vào mái tóc của anh.

Cuối cùng, sau khi đã khiến cô mềm nhũn như một thanh sô-cô-la tan chảy, anh cũng rời ra, và nói, “Em sẽ cùng anh về nhà.”

Giọng điệu mệnh lệnh rõ ràng nhưng cô đã cóc quan tâm rồi. “Vâng. Em sẽ cùng anh về nhà.”

Anh lại hôn cô cho đến khi cô rên rỉ và bám sát vào người mình. Anh lùi người lại và nắm chặt tay cô, đưa cô về phía chiếc xe tải của mình.

Ghi chú:

1. Một loại cocktail không cồn, thành phần bao gồm xi rô, nước chanh vắt cô đặc, cam vắt và muối.

2. Một loại thức uống không cồn, được làm từ nước ngọt có ga hương gừng hoặc soda chanh hoặc nước chanh, xi rô lựu.

3. Tạm dịch: Người con gái của thợ lò than, là một bộ phận Mỹ được sản xuất vào năm 1980 kể về nữ ca sĩ Loretta Lyun.

4. Là một sân khấu hòa nhạc, hàng tuần tại Nashville, Tennessee, nơi được mệnh danh là “Thành Phố Âm nhạc”.

5. Nhắc đến một sự kiện kinh tế. Vào những năm 1995 đến 2000, thị trường chứng khoán thế giới chứng kiến sự tăng trưởng chóng mặt từ các cổ phiếu của những tập đoàn thuộc lĩnh vực Internet, tin học hay công nghệ thông tin. Các nhà đầu tư bị hấp dẫn bởi lợi nhuận khổng lồ từ những mã cổ phiếu này mang lại, họ lũ lượt tung tiền vào chúng, cho đến khi quả “bong bóng” chạm đến đỉnh điểm, sau đó suy thoái và vỡ tan, dẫn đến phá sản hàng loạt và sự sụp đổ của ngành công nghệ thông tin những năm sau đó.

6. Akita Inu hay còn gọi là Akita Nhật, là một giống chó quý có nguồn gốc tại Nhật Bản, được xem là quốc khuyển của quốc gia này.

7. Một nhà quân sự và chính trị gia nổi tiếng của Pháp. Ông cũng là hoàng đế của Pháp từ năm 1804 đến 1815. Napoleon là một nhà quân sự kì tài, ông đã giúp nước Pháp đạt được vị trí thống trị ở Châu Âu sau khi thắng lợi một loạt những cuộc chiến tranh nổ ra vào thời gian này. Các chiến dịch của ông được nghiên cứu rộng khắp lại các học viên quân sự trên khắp thế giới và bản thân Napoleon cũng được tôn vinh là một trong những nhà quân sự vĩ đại nhất mọi thời đại.